

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Petry Venclové a Aleše Korejtky ve věci **žalobce MOTO FGR, s. r. o.**, IČO: 274 72 485, Třebovská 111, 562 01 Ústí nad Orlicí, zastoupeného **Miloslavem Tuzarem, advokátem**, Palackého 108, 516 01 Rychnov nad Kněžnou, proti **žalovanému Odvolacímu finančnímu ředitelství**, Masarykova 31, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2014, č. j. 17543/14/5000-24700-703359,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství v Brně ze dne ze dne 14.7.2014, č. j. 17543/14/5000-24700-703359, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný j e p o v i n e n** nahradit žalobci náklady řízení, jejichž výše bude určena v písemném vyhotovení rozsudku, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce **Miloslava Tuzara, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalované rozhodnutí a žaloba

Rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství v Brně (dále též „žalovaný“) ze dne 14. 7. 2014, č. j. 17543/14/5000-24700-703359 (dále též „žalované rozhodnutí“), ve spojení s rozhodnutím Finančního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 20. 12. 2013, č. j. 1420206/13/2800-04705-608716, byl žalobci po provedené daňové kontrole vyměřen odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 1.378.941,-- Kč.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, v níž uplatnil následující základní žalobní námitky (viz žalobu a protokol o jednání konaném dne 17. 6. 2015 /založený na listech číslo 266 až 269 soudního spisu/, při němž žalobce žalobní body uplatněné v žalobě omezil):

1) Předně žalobce žalovanému vytkl, že hodnotil jako neoprávněné použití prostředků to, že žalobce ze zvláštního účtu pro dotaci uhradil v období 15. 6. 2006 až 7. 9. 2006 částku 2.068.696,- Kč včetně daně z přidané hodnoty (dále též „DPH“) a přečerpal tak částku povolenou rozhodnutím o výši poskytnuté dotace o 425.000,-- Kč a současně uhradil DPH z faktur ve výši 330.296,- Kč (celkem se jednalo o 755.296,-- Kč). Žalobce si totiž následně chybu uvědomil a po konzultaci s poskytovatelem dotace dne 20. 9. 2006 přečerpanou částku ve výši 755.296,-- Kč na příslušný dotační účet vrátil. Vzhledem k tomu, že nedošlo ke zpronevěře poskytnutých prostředků, hodnotí žalobce opatření přijaté žalovaným (sankční odvod ve výši 755.296,-- Kč) jako nepřiměřené závažnosti zjištěného pochybení žalobce a postup žalovaného, který nepřihlédl k vrácení prostředků na dotační účet, jako formalistický. V této souvislosti upozornil žalobce na skutečnost, že výsledkem projektu výzkumu a vývoje byl cestovní šestiválcový motocykl MIDALU, první motocykl světové úrovně, který byl vyroben a vyvinut v České republice českou společností. Dále žalobce poukázal na to, že realizace projektu byla pod pravidelnou kontrolou Ministerstva průmyslu a obchodu, přičemž nebyly nikdy zjištěny žádné nedostatky. V průběhu závěrečného oponentského řízení bylo konstatováno, že cíle věcného záměru projektu byly splněny a že vynaložené prostředky odpovídají rozsahu provedených prací a byly využity účelně.

2) Žalobce nesouhlasil ani se závěrem žalovaného, že za uznatelné náklady lze považovat jen takové náklady, které byly účtovány na nákladové účty s analytikou 899. Žalobce při stanovení účtování nákladů na projekt vycházel ze smlouvy, kterou uzavřel s poskytovatelem dotace. Ve smlouvě je uvedeno, že pro oddělené účtování nákladů na projekt má žalobce vypracovat směrnici. Tato směrnice byla zpracována a v této směrnici bylo stanoveno, že náklady spojené s projektem se budou účtovat tzv. střediskově. Pro toto účtování si tedy žalobce zřídil samostatné středisko č. 899, a proto není podstatné, jaké analytické účty žalobce používal, protože z účetnictví se dají vysledovat náklady, které na toto středisko byly směřovány (účetní program vyhotoví sestavu nákladů spojených s tímto střediskem). Prokazatelně vynaložené náklady na projekt jsou ty náklady, které s projektem věcně souvisí a které žalobce v souladu se směrnicí zaúčtoval na středisko č. 899. Není rozhodující, jaké analytické členění nákladových účtů žalobce použil. Námitka žalovaného, že náklady mohly být účtovány duplicitně, dle žalobce neobstojí, protože si žalovaný mohl z výše zmíněné sestavy jednotlivé náklady zkontrolovat. Na všech účetních dokladech je uvedeno, že se jedná o doklady pro středisko č. 899. Obavy, které správce daně prezentoval, např. na str. 19

v předposledním odstavci zprávy o daňové kontrole (duplicitní vykazování nákladů), proto dle žalobce nejsou důvodné, duplicitní vykazování možné není.

Výše uvedené namítal žalobce již ve vyjádření k daňové kontrole ze dne 14. 10. 2013 (list č. 6 spisu č. 2). Tehdy žalobce správci daně předložil soupis jednotlivých dokladů dle nákladových účtů na středisko č. 899, přičemž po věcné stránce nebyl ani jeden doklad ze strany správce daně zpochybněn jako doklad, který by se projektu netýkal.

3) Žalobce též namítl, že se ze strany žalovaného jednalo o opakovanou daňovou kontrolu, protože v roce 2007 správce daně již kontroloval spolupříjemce dotace FPOS – Kovovýroba, s.r.o. Dle žalobce tak došlo k porušení § 85 odst. 5 zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“).

4) Konečně žalobce tvrdil, že došlo k prekluzi práva na vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně.

Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyhodnotil námitky žalobce, které se shodují s námitkami uplatněnými již v odvolacím řízení, jako liché a zopakoval argumenty obsažené v odůvodnění žalovaného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné.

K jednotlivým žalobním námitkám při jednání dne 17. 6. 2015 žalovaný uvedl stručně (s ohledem na skutečnost, že námitky žalobce již byly jednou vypořádány v odůvodnění žalovaného rozhodnutí) následující: Dle žalovaného není podstatné, že prostředky nebyly zpronevěřeny, důležité je, že došlo k porušení rozpočtové kázně (námitka sub 1). Jde-li o námitku sub 2, žalovaný trval na tom, že za prokazatelně vynaložené náklady na projekt výzkumu a vývoje lze považovat jen ty náklady, které byly evidovány odděleně v samostatné účetní evidenci s analytikou 899 (str. 38 zprávy o daňové kontrole), věcnou souvislostí s projektem se už dále žalovaný nezabýval. Dle žalovaného byla též u žalobce zahájena daňová kontrola pouze jednou (námitka sub 3), z povahy věci proto o opakování daňové kontroly jít nemohlo. Taktéž nemohlo dojít k prekluzi práva na vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně (námitka sub 4), neboť odvod a penále lze vyměřit do 10 let od 1. ledna roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně (§ 44a odst. 9 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, v rozhodném znění, dále též „zákon o rozpočtových pravidlech“), odvod tedy bylo možno vyměřit ještě v roce 2017. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Posouzení věci krajským soudem

Předně krajský soud připomíná, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkoumává (příčemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu /§ 75 odst. 1 s. ř. s./) napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (dispoziční zásada), z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a nepostačí proto, vytyká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen a obecně odkazuje k zákonným ustanovením, nebo vytyká-li vadnost řízení, aniž by zároveň poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno. Žalobce je povinen v žalobě vylicít, jakých nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit pouze s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 57, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, č.j. 8 Azs 52/2005 - 56, a ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 Azs 22/2004 - 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytyčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Sěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany (viz tamtéž). Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Tímto postupem by byla ostatně popřena rovnost stran v řízení před soudem a žalovanému správnímu orgánu by byla odňata možnost efektivně hájit své rozhodnutí. Jestliže tedy žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, či uplatní námitku stručnou, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině a postačí též zpravidla jen stručné pojaté odůvodnění soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2013, č. j. 2 Afs 77/2012 – 21, dostupný na www.nssoud.cz).

Dále krajský soud připomíná, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument (srov. kupř. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I.

ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09). Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že **na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (tento právní názor akceptoval i Nejvyšší správní soud – viz např. bod 15 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2014, č. j. 6 Ads 237/2014 – 9, bod 37 odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 25.2.2015, č. j. 6 As 153/2014 – 108, bod 12 odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 4.3.2015, č. j. 8 Afs 71/2012 – 161, či odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 16.4.2015, č. j. 7 As 169/2014 – 55).** Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, a desítky dalších rozhodnutí Ústavního soudu dostupná na <http://nalus.usoud.cz/Search/Search.aspx>; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, popř. rozsudky ve věcech 1 Afs 81/2013, 1 Afs 82/2013, 1 As 72/2013, 9 Afs 22/2013, 9 Afs 39/2013, 9 Afs 45/2013, 3 As 80/2013 a řada dalších). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. odstavec 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

Nelze též zapomínat, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto bude soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, a ze dne 30. 6. 2014, č. j. 8 Azs 71/2014 – 49, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11).

Nyní k jednotlivým žalobním bodům:

Žalobní námitka sub 1) je důvodná.

Podle ust. § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech se pro účely tohoto zákona rozumí neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu, jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity,

Podle ust. § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech je porušením rozpočtové kázně neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem.

Podle ust. § 44a odst. 3 písm. a) zákona o rozpočtových pravidlech fyzická osoba nebo právnická osoba jiná než stát, která porušila rozpočtovou kázeň, je povinna provést prostřednictvím místně příslušného finančního úřadu odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu, jestliže porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. b) tím, že neoprávněně použila nebo zadržela peněžní prostředky podle § 44 odst. 2 písm. h).

Podle ust. § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech odvod za porušení rozpočtové kázně činí v ostatních případech částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň.

Z výše uvedeného je zřejmé, že neoprávněným použitím, respektive neoprávněným výdejem je třeba rozumět vynaložení peněžních prostředků, které je v rozporu nejen s podmínkami vztahujícími se přímo k deklarovanému a schválenému účelu, ale také takové vynaložení peněžních prostředků, které je v rozporu s dalšími podmínkami stanovenými právním předpisem, smlouvou, případně rozhodnutím nebo dohodou o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci na základě, kterých byla dotace příjemci poskytnuta.

Nicméně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 10. 2014, č. j. 4 As 117/2014 – 39 (odstavec 59; shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 122/2014 – 34), uvedl, že „*při posouzení povahy porušení jakékoliv podmínky stanovené poskytovatelem dotace je třeba zohlednit princip proporcionality, neboť i porušení podmínky stanovené poskytovatelem dotace jako závažné nemusí ještě samo o sobě znamenat to, že při čerpání dotace došlo k porušení rozpočtové kázně. Zásada proporcionality tak má své místo jak v řízení o poskytnutí dotace tak i v řízení o kontrole zaměřené na čerpání dotace.*“ Dle Nejvyššího správního soudu *nelze „opomíjet různou míru důležitosti jednotlivých podmínek poskytnutí dotace z hlediska jejího účelu, předmětu a smyslu“* (odstavec 57 in fine odůvodnění cit. rozsudku). *Proto v některých případech může dojít k tomu, že „přestože došlo k porušení ustanovení smluvních podmínek, nedojde k porušení rozpočtové kázně“* (odstavec 53 odůvodnění cit. rozsudku). Současně Nejvyšší správní soud zdůraznil (odstavec 52 odůvodnění cit. rozsudku), že „*poměrování rozsahu*

a míry závažnosti porušení stanovených podmínek smyslem a účelem dotace nejde nad rámec zákona o rozpočtových pravidlech, ani se nejedná o odchýlení od zákonem předepsaných pravidel“.

Obdobně v rozsudku ze dne 5. 12. 2014, č. j. 4 As 215/2014-40, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že **je třeba „v rámci úvahy o sankčním odvodu“ – mimo jiné – „posoudit závažnost jednotlivých pochybení“ a „dopady zjištěných pochybení“** (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2014, č. j. 4 As 215/2014 – 40, či rozsudek téhož soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 5 As 95/2014 – 46). **To ovšem žalovaný neučinil (v odůvodnění žalovaného rozhodnutí tyto úvahy absentují), když vyšel (dle krajského soudu) z nesprávného právního názoru, že tyto skutečnosti (závažnost jednotlivých pochybení a jejich případné dopady, důležitost porušených podmínek poskytnutí dotace z hlediska jejího účelu, předmětu a smyslu etc.) nejsou pro rozhodnutí projednávané věci podstatné (přitom žalobce pochybení popsane pod bodem 1/ po konzultaci s poskytovatelem dotace ještě v témže roce napravit a ke zpronevěře poskytnutých prostředků zjevně nedošlo), a proto krajský soud jeho rozhodnutí zrušil.**

Důvodná je dle krajského soudu i námitka sub 2. Nejčastější formou analytické evidence je analytická evidence v užším smyslu, tedy rozdělení jednotlivých syntetických účtů na dílčí (analytické) účty. Analytické účty slouží k podrobnějšímu členění v účtové osnově, pokud účetní jednotce nepostačuje podrobnost daná účty syntetickými. Existuje však i možnost využití analytické evidence provedené mimo účty a účtové skupiny (analytická evidence v širším smyslu). Nástrojem analytické evidence v širším smyslu je i tzv. středisko, resp. hospodářské středisko. Zřízení zvláštního účetního střediska tedy umožňuje členění účetních zápisů nezávisle na účtové osnově. V praxi se pro oddělování nákladů a výnosů po jednotlivých projektech střediska běžně používají (byť je třeba přisvědčit žalovanému, že v zájmu eliminace rizika duplicitního účtování nákladů by bylo vhodnější užít jiný analytický systém, nicméně žalobce nelze trestat za to, že zvolil z pohledu žalovaného nikoli optimální formu analytické evidence). Z výše uvedeného je patrné, že **analytické účty a střediska jsou dva různé nástroje k členění v rámci účetnictví.** Vzhledem k tomu, že žalobce zřídil samostatné středisko č. 899, na nějž podle svého vnitřního předpisu účtoval veškeré náklady spojené s realizací projektu, tedy zvolil jednu z akceptovatelných metod pro oddělené sledování nákladů, není dle názoru krajského soudu správný závěr žalovaného, že žalobce nevedl oddělenou evidenci o vynaložených výdajích nebo nákladech na projekt (§ 8 z. č. 130/2002 Sb., bod 2. čl. VII smlouvy o poskytnutí dotace) a že za prokazatelně vynaložené náklady na projekt výzkumu a vývoje lze považovat jen ty náklady, které byly evidovány odděleně v samostatné účetní evidenci s analytikou 899, zvláště když žalovaný v řízení před soudem nezpochybnil tvrzení žalobce, že lze snadno vysledovat náklady, které na toto středisko byly směřovány (účetní program používaný žalobcem dokáže dle jeho tvrzení příslušnou sestavu vyhotovit a soudu je z úřední činnosti známo, že běžně užívané účetní programy umí vygenerovat samostatnou rozvahu a výsledovku pro příslušné středisko). Jelikož žalovaný navíc nezpochybnil ani věcnou souvislost žalobcem účtovaných nákladů s projektem (resp. se touto souvislostí vůbec nezabýval – viz protokol o jednání ze dne 17.6.2015), otevírá se i v tomto případě prostor pro aplikaci závěrů krajského soudu uvedených k první žalobní námitce.

Další žalobní námitky však již důvodné nejsou. O opakovanou daňovou kontrolu (námitka sub 3) by se mohlo jednat pouze tehdy, pokud by nyní prováděná kontrola měla

totožný předmět s kontrolou předcházející, tedy pokud by šlo o tutéž daňovou povinnost téhož subjektu za shodné zdaňovací období. Z výše uvedeného plyne, že ze skutečnosti, že žalovaný prováděl již v minulosti daňovou kontrolu u spolupříjemce dotace, nelze její nepřípustnost dovozovat (viz § 85 odst. 5 daňového řádu), neboť předchozí daňová kontrola byla prováděna u jiného daňového subjektu. Námitky náležející spolupříjemci dotace pak žalobce uplatňovat nemůže. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu může žalobce účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž zkrácením na právech je pak nutno rozumět nejen zkrácení na právech hmotných, ale i na právech procesních. Žalobce se tedy může domoci ochrany jen proti porušení těch vlastních práv, na nichž byl vydaným rozhodnutím sám zkrácen, nikoliv porušení práv jiného subjektu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001 - 67, č. 379/2004 Sb. NSS, ze dne 28. 1. 2009, č. j. 8 As 52/2008 - 92, ze dne 29. 8. 2008, č. j. 5 As 10/2008 - 103, nebo ze dne 19. 8. 2011, č. j. 5 As 58/2011 - 141, všechny dostupné z www.nssoud.cz).

Nedošlo ani k zániku práva na vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně (námitka sub 4), neboť jak správně zdůraznil žalovaný, odvod a penále bylo možno vyměřit do 10 let od 1. ledna roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně /§ 44a odst. 9 (dnes odstavec 11) zákona o rozpočtových pravidlech/, odvod a penále tedy bylo možno vyměřit ještě v roce 2017.

IV.

Závěr a náklady řízení

Jelikož krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný zodpověděl některé z rozhodných právních otázek nesprávně, jeho rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil (výrok I). Současně úspěšnému žalobci (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) přiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) tvořených:

- a) odměnou advokáta za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba s návrhem na přiznání odkladného účinku, účast na jednání před soudem /§11 vyhl. č. 177/1996 Sb./) dle § 7 bodu 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 9.300,-- Kč (3 x 3.100,-- Kč),
- b) paušální náhradou hotových výdajů advokáta za 3 úkony právní služby po 300,-- Kč ve výši 900,-- Kč (převzetí a příprava zastoupení, žaloba s návrhem na přiznání odkladného účinku, účast na jednání před soudem /§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb./),
- c) náhradou cestovních výdajů (§ 13 odst. 1, 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) za cestu z Rychnova nad Kněžnou a zpět osobním automobilem s průměrnou spotřebou pohonných hmot 7, 6 l BA 95 na 100 km při ceně pohonné hmoty (dle vyhl. č. 328/2014 Sb.) 35,90 Kč/l a sazbě základní náhrady za používání silničních motorových vozidel 3,70 Kč/km, náhradou za promeškaný čas (cesta z Prahy do Pardubic a zpět /2 x 47 Km/) za 4 půlhodin po 100 Kč (§ 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.); celkem činí cestovní náhrady a náhrada za promeškaný čas 1.004,-- Kč (400 + 604),

- d) daní z přidané hodnoty ve výši 21 % DPH (2.353,-- Kč), neboť advokát žalobce je plátcem této daně (§§ 57 odst. 2 s. ř. s.)
- e) náhradou zaplaceného soudního poplatku za žalobu a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 4.000,-- Kč (3000 + 1000).

Celkové náklady řízení tedy činí 17.557,-- Kč.

Platební místo („k rukám zástupce žalobce“) bylo určeno v souladu s § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., přiměřená lhůta k splnění povinnosti uložené výrokem II pak v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s 64 s. ř. s.

P o u č e n í :

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 17. června 2015

Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová

OPRAVNÉ USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Petry Venclové a Aleše Korejtky ve věci **žalobce MOTO FGR, s. r. o.**, IČO: 274 72 485, Třebovská 111, 562 01 Ústí nad Orlicí, zastoupeného **Miloslavem Tuzarem, advokátem**, Palackého 108, 516 01 Rychnov nad Kněžnou, proti **žalovanému Odvolacímu finančnímu ředitelství**, Masarykova 31, 602 00 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2014, č. j. 17543/14/5000-24700-703359,

t a k t o :

Výrok II rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 17. 6. 2015, č. j. 52Af 43/25014 – 274, se opravuje tak, že po provedené opravě správně zní: „Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 17.557,-- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Miloslava Tuzara, advokáta.“

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 17. 6. 2015, č. j. 52Af 43/2014 – 274, krajský soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a současně úspěšnému žalobci (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) přiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok II rozsudku), jejichž výši vyčíslil v písemném vyhotovení rozsudku. Při vypravování rozsudku však došlo k administrativnímu pochybení, které bylo nutno postupem dle § 54 odst. 4 s. ř. s. opravit.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná.

V Pardubicích dne 21. července 2015

Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová